

K-13/02-20

U IME REPUBLIKE HRVATSKE**P R E S U D A**

Županijski sud u Bjelovaru, u vijeću sastavljenom od suca Božidara Iverac kao predsjednika vijeća, suca Mladena Piškorec kao člana vijeća, te sudaca porotnika Danijele Sertić, Mladena Tribuson i Vladimira Jenkač kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Zdenke Barber, u kriv. predmetu protiv opt. Tihomira Draić, zbog kriv. djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, povodom optužnice ŽDO u Bjelovaru br. KT-178/93 od 31. srpnja 1995. g., nakon održane i završene usmene, javne glavne rasprave dana 17. travnja 2002. godine, u prisutnosti optuženika osobno, uz branitelja Tatjanu Figač-Gregurić, odvjetnicu u Bjelovaru, te zamjenika ŽDO u Bjelovaru Ivana Rahlicki,

presudio je

OPT. TIHOMIR DRAIĆ,

postupak,

neosuđivan, sada se protiv njega ne vodi drugi kazneni

kriv je

što je u mjesecu rujnu 1991. g. tokom ratnih operacija vođenih protiv Republike Hrvatske na privremeno okupiranom području tadašnje općine Daruvar, kao pripadnik srpskih oružanih formacija, postupajući u skladu s naredbama i ovlaštenjima dobivenim od I. opt. Ljubana Amidžić i ostalih 13 I. optuženika kao nositelja vojne i civilne vlasti,

- 2 -

K-13/02-20

dana 19. rujna 1991. g. zajedno sa više neidentificiranih osoba naoružanih automatskim puškama u Malom Miletincu opkolili kuću Zlatka Bucifal, pa kako je ovaj u tom trenutku bio udaljen od kuće čuvajući krave na ispaši, prišli mu i prisilno odveli u dvorište njegove kuće, prišli vršenju premetačine po kući, udarajući oštećenika povremeno šakama i nogama po tijelu i glavi zadavši mu ozljede, a tukli su i njegovu suprugu sada pok. Ankicu Bucifal, da bi u jednom trenutku opt. Tihomir Draić udario Zlatka Bucifal šakom u glavu izbivši mu umjetno zubalo iz usta i zadavši mu ozljedu u predjelu usta, nakon čega su iz kuće Bucifal Zlatka oduzeli brašno, suho meso i razne druge stvari te ih traktorom odvezli u Dijakovac gdje se nalazio srpski "Štab", a zatim Josipa Gelenčir i Ivicu Tršek koji su zajedno sa Mirkom Rakas izvršili utovar brašna i ostalih stvari u traktor, odveli u drugi kraj sela u jedno dvorište gdje su ih tukli, kojom prilikom je Josip Gelenčir zadobio tjelesne ozljede,

što je sve bilo u suprotnosti s odredbama Konvencija o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata čl. 3. toč. 1. a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. g., kao i čl. 4. toč. 2. a) e) i g) i čl. 13. i čl. 14. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. g. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) usvojenih u Ženevi 8. lipnja 1977. g.,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba pljačkao imovinu stanovništva i nečovječno postupao prema civilnim osobama,

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona RH, pa se po istom zakonskom propisu primjenom čl. 38. toč. 2. OKZRH

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 3 (TRI) GODINE

Na temelju čl. 45. OKZRH optuženiku se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 8. rujna do 13. rujna 2000. g.

- 3 -

K-13/02-20

Na temelju čl. 90. st. 4. Zakona o krivičnom postupku optuženik se oslobađa dužnosti da nadoknadi troškove krivičnog postupka iz čl. 87. st. 2. toč. 1-6. Zakona o krivičnom postupku.

Obrazloženje

U uvodu citiranom optužnicom optužen je Tihomir Draić zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona RH (OKZRH), koje djelo je činjenično i pravno pobliže opisano u izreci ove presude.

Optuženik se brani (41-46) tako što poriče da bi počinio djelo koje mu se stavlja na teret.

Naveo je da je inače ranije bio zaposlen u svojoj struci i kao tesar radio u Pulj, a potom kao konobar u jednom ugostiteljskom objektu u Virovitici. Taj ugostiteljski objekt je bio zatvoren u 5. mjesecu 1991. g. pa je on ostao bez posla. Kako je već prije toga njegova majka živjela u izvanbračnoj zajednici sa Dušanom Godeč u Dijakovcu, obzirom da je ostao bez posla on je u 6. ili 7. mjesecu 1991. g. došao k majci u Dijakovac i njezinom vanbračnom suprugu da im pomaže u obradi zemlje i s njima je zajedno živio. Zbog toga se tamo zatekao u vrijeme početka oružane pobune na tom području.

Što se tiče organizatora oružane pobune i nositelja vojne i civilne vlasti na tom području, od 14 optuženih on jedino poznaje Vladu Gatarić koji je bio komandant bataljuna daruvarskog odreda kojega je i optuženik bio pripadnik, a Vladu Gatarić je upoznao 1993. g. Poznaje još Tomu Legen koji je bio komandant nekakove jedinice u Koreničanima u 11. mjesecu 1991. g. kamo su koncem 10. mjeseca oni izbjegli iz Dijakovca.

Krajem 8. mjeseca 1991. g. dok je živio u Dijakovcu došli su po njega Boro Milašinović i jedan mještanim Dijakovca po prezimenu Godeč, te su ga zvali da pođe s njima na sastanak kod nekog Save u njegovu vikendicu u Dijakovcu. Na tom sastanku bilo je desetak ljudi i to su većinom bili mještani Turčević Polja. Nije nikog poznavao po imenu i prezimenu nego samo iz videnja kao mještane i sumještane. Na tom sastanku govorilo se da su Srbi napadnuti i da se mora braniti. Njega su pitali da li ima kakovo oružje. Boro Milašinović mu je tada rekao "moráš nam se priključiti, razmisli, ideš s nama ili k nama". Poslije sastanka kombijem su

- 4 -

K-13/02-20

ga odvezli u Turčević Polje i predali Miloradu Čakmak zvanom "Ljubanac" kod kojeg je boravio u kući, tamo je i spavao. On je bio naoružan i preko dana vodio optuženika pa je hodao kroz selo. Drugi dan ga je odveo na barikadu kod vikendica na cesti od Turčević Polja prema Grubišnom Polju. Na barikadi je bio jedan mladić Damir Robić naoružan automatskom puškom. Tu su bili svi troje cijeli dan, a navečer se sa Miloradom Čakmak vraćao njegovoj kući gdje je spavao. Tako je bilo svakodnevno, s tim što nakon 5 dana Boro Milašinović mu je dao lovačku pušku i nekoliko patrona pa je sa tom lovačkom puškom preko dana bio na straži na onoj barikadi.

Negdje u 9. mjesecu 1991. g. došlo je do granatiranja Turčević Polja i poginulo je troje starijih mještana. Poslije toga njihova komanda je bila premještena u Dijakovac u školu i trgovinu pored nje, a optuženik je tamo od naoružanja dobio poluautomatsku pušku i 60-100 metaka. Tu u Dijakovcu boravio je do 30. listopada 1991. g. i davao straže na barikadama prema Jasenašu ili prema Turčević Polju.

Dana 30. listopada 1991. g. došlo je do povlačenja srpskog stanovništva sa ovog područja, a to je navodno naredio Čakmak, jer da se očekuje da će doći do akcije hrvatske vojske na tom području. Toga dana sa ostalima otišao je u Koreničane gdje su se zadržali dan i noć, a sljedećeg dana svi krenuli preko Zvečeva prema Banja Luci. Krajem 11. mjeseca 1991. g. vraćen je Cjepidlaku gdje je boravio 15 dana pa je ponovno došlo do povlačenja sa ovog područja prema Banja Luci, a vraćen je u 1. mjesecu 1992. g. u Bukovčane kod Lipika koje tada nije bilo pod kontrolom vlasti RH. Poslije toga bio je član milicije SAO krajine sve do 1993. g. nakon čega je jedno vrijeme izbjegavao mobilizaciju, a iza toga bio mobiliziran kao pripadnik daruvarskog odreda u Brusniku i tu je boravio do 4. mjeseca 1994. g. kada je otišao u Istočnu Slavoniju gdje je tražio svoju majku i tamo boravio sve do 9. 4. 1998. g., boravio iza toga jedno vrijeme u Prognaničkom centru Gašinci, zatim u naselju Barake u Sisku, da bi konačno bio smješten u Prognaničkom naselju Topolik u Lipiku.

Što se tiče inkriminiranog događaja, iako se ne sjeća točno datuma, misli da bi to moglo biti 19. rujna 1991. g., naveo je da je toga dana u komandu u Dijakovac došla nekakva jedinica vojne milicije iz Peratovice koju je vodio sin Rade Čakmaka i njih je bilo oko 7 ljudi, pa su tražili od njihovog zapovjednika Bore Milašinovića da im da nekoliko svojih ljudi, jer da trebaju ići u Mali Miletinao izvršiti pretres kako bi pronašli oružje kod mještana. Boro Milašinović nije se složio sa tom akcijom i nije htio dati svoje ljude za tu akciju, ali nakon nekog vremena pošto je putem veze obavio nekakve razgovore Boro Milašinović

- 5 -

K-13/02-20

je naredio Rajku Čakmak, Miloradu Čakmak i optuženiku da pođu sa ovim milicajcima iz Peratovice u Mali Miletinac pa je tako i on pošao s njima. Tamo su se odvezli sa zelenim kombijem sa kojim su ovi milicajci došli iz Peratovice. Kombi su zaustavili pred kućom Zlatka Bucifal iako optuženik njega nije poznavao i gazde odmah nije bilo kod kuće, a svi su se nekuda rastrčali, te su ovi pripadnici milicije ulazili u kuću i vršili pretres. Inače, taj njihov zapovjednik za kojeg smatra da je sin od Rade Čakmaka naredio je da se pretraži kuća radi pronalazjenja oružja. U jednom trenutku Jezdić je rekao "ovaj ima zalihe za cijelu vojsku, to treba pokupiti". Netko je rekao da se nađe jedno vozilo radi prijevoza, a tada je netko otišao kod Mirka Rakas, za kojeg se znalo da mu je šogor Srbin, i on je došao do ove kuće sa traktorom i prikolicom, pa su ovi pripadnici milicije u prikolicu tovarili brašno i druge stvari. Rakas je to odvezao u Dijakovac gdje je sve pretovareno u ovaj zeleni kombi s kojim su milicajci došli iz Peratovice.

Istakao je da kad su došli u Mali Miletinac kod ove kuće svi su izašli iz kombija, no on ništa nije poduzimao nego je samo stajao u dvorištu kod jedne šupe. Imao je kod sebe poluautomatsku pušku. Nije vidio da bi tko tukao ili zlostavljao gazdu kuće odnosno oštećenika Bucifala. U jednom trenutku netko se obratio Jezdiću pitajući ga što se dešava, a Jezdić je na to odgovorio "nemojte ga tući, ostavite ga na miru". Optuženik nije znao na što se taj razgovor odnosi, a iza toga je vidio gazdu kuće, pretpostavlja da je to Zlatko Bucifal, koji se rukom držao za usta te je vidio da je povrijeđen i da je oko usta krvav. Kako je zadobio ozljedu to nije vidio.

Naveo je još da je on kritičnog dana bio obučen u civilnu odjeću tako da je imao hlače traperice i običnu sivu jaknu, a na nogama vojničke čizme. Milorad Čakmak i Rajko Čakmak su imali automatske puške, a svih ovih sedmero milicajaca koji su došli iz Peratovice su imali automatsko oružje.

Za sebe navodi jedino da misli da je pomagao kod utovara ili kasnije kod pretovara brašna i ostalog.

Tokom dokaznog postupka saslušani su kao svjedoci Zlatko Bucifal (15, 16, 51-54), Mirko Rakas (46-49), Josip Gelencić (54-56) i Ivica Tršek (57, 58).

Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, te obrane optuženika, sud smatra utvrđenim činjenično stanje onako kako je ono opisano u izreci presude.

- 6 -

K-13/02-20

Opće je poznato da je tokom 1991. g. na dijelu teritorija Republike Hrvatske došlo do organiziranja oružane pobune u namjeri nasilnog obaranja državnog i društvenog ustrojstva RH i odvajanja tog teritorija i stvaranja etnički čistog srpskog državnog prostora, a sve u funkciji ideje stvaranja tzv. "Velike Srbije". Na čelo pobune stavili su se kao vođe i organizatori ekstremni pojedinci kao nositelji vojne i civilne vlasti na okupiranom području, te osnivali oružane formacije pri čemu su bili pripomognuti od strane bivše JNA koja je naoružavala te odmetničke formacije. Sudionici oružane pobune postupajući u skladu s naredbama i ovlaštenjima dobivenim od vođa pobune samoproglasnih nositelja vojne i civilne vlasti u odnosu na civile hrvatske nacionalnosti provodili su svakodnevna policijska i vojna privođenja, zatvaranja i batinanja, nanosili im lake i teške tjelesne ozljede, ranjavali ih i ubijali hladnim i vatrenim oružjem i pljačkali imovinu stanovništva, iako za sve to nije bilo nikakvog vojnog opravdanja, a to je sve bilo u suprotnosti s odredbama Ženevskih konvencija o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. g. Po istom scenariju u vremenskom razdoblju od mjeseca kolovoza do prosinca 1991. g. postojao je oružani sukob između oružanih snaga RH s jedne strane i naoružanih terorističkih formacija na privremeno okupiranom području tadašnje općine Daruvar.

I sam optuženik u svojoj obrani navodi da je negdje u 8. mjesecu 1991. g. došlo do oružane pobune dijela srpskog stanovništva na tom području, a gdje se on zatekao, jer ostavši bez zaposlenja došao je u Dijakovac živjeti kod svoje majke koja je tu već od ranije živjela u izvanbračnoj zajednici sa Dušanom Godeč i pobunjenici na ovom području pozvali su da im se pridruži, pa im se on priključio iako to nije bilo dragovoljno već pod prijetnjom i pritiscima. Zapovjednik njegove formacije bio je Boro Milašinović, ta formacija bila je smještena u Turčević Polju, a u 9. mjesecu 1991. g. njihova komanda je bila premještena u Dijakovac, bio je zadužen sa oružjem i streljivom te je davao straže na barikadama na tom privremeno okupiranom području.

Što se tiče inkriminiranog događaja optuženik ne poriče da je zajedno sa ostalih 10-ak naoružanih osoba došao u Mali Miletinac, a po naređenju svojeg zapovjednika Bore Milašinović, međutim, u vezi sa ovim događajem kod kuće ošt. Zlatka Bucifal nastoji prikazati da je on imao pasivnu ulogu, jer je samo stajao i promatrao što drugi poduzimaju. Takova obrana optuženika se ne može prihvatiti, jer iz provedenih dokaza proizlaze drugačije činjenice.

Iz iskaza svjedoka Zlatka Bucifal proizlazi da on stalno živi u Malom Miletincu, pa je tamo živio i 1991. g. Optuženika Tihomira Draić prije početka

- 7 -

K-13/02-20

rata nije poznavao nego je tek kasnije o njemu čuo po pričanju od drugih ljudi i doznao da je optuženik iz Virovitice i da je tamo radio u gostioni kao konobar.

Nekih 8 dana prije kritičnog događaja on se vraćao sa polja prema svojoj kući i prilazeći kući vidio da na stubištu na ulazu u kuću njegova žena razgovara s jednim njemu nepoznatim čovjekom koji je bio naoružan s automatom i bio u civilu. Obzirom na situaciju kakova je bila u to vrijeme nije išao u kuću nego se sakrio iza štaglja. Poslije kad je taj čovjek otišao došao je u kuću i žena mu je pričala da je taj čovjek pitao gdje je svjedok i da je došao tražiti oružje. Kasnije je od drugih mještana doznao da je taj čovjek bio upravo opt. Tihomir Draić te da je ulazio i u druge kuće u selu tražeći oružje.

Kritičnog dana nalazio se na paši sa kravama na udaljenosti od svoje kuće oko 200 m i odatle vidio da su k njegovoj kući došle tri osobe, jedan je ušao u kuću, a dvojica su došla na mjesto gdje se on nalazio na paši sa kravama. Kad su mu prišli prepoznao ih je, jer su oni bili iz Turčević Polja tj. iz susjednog sela i zna da je jednome prezime Čakmak, dok drugome ne zna ni ime ni prezime. Bili su naoružani automatima i imali na sebi vojnu uniformu. Kad su mu prišli rekli su da mora poći s njima svojoj kući, jer da je to naredio Tihomir Draić koji je glavni i koji se nalazi u njegovoj kući. Pošao je s njima te je poveo prema kući i krave. Kad je došao u dvorište iz kuće je izašao taj treći čovjek za kojega su ova dvojica rekla da je Tihomir Draić, a prepoznaje u sudnici da je upravo optuženik bila ta osoba, optuženik mu je na dvorištu zaprijetio nožem i rekao da će ga klati, no nije ga udario niti zadao kakovu ozljedu ili bilo što drugo učinio kao i ostala dvojica. Optuženik je njima naredio da svjedoka čuvaju vani na dvorištu, a on je otišao u kuću i vršio premetačinu.

Nakon nekog vremena, za nekih 10-15 min. sa šumarijskim kombijem došlo je u njegovo dvorište 10-ak osoba, svi su imali šarene uniforme i bili su naoružani automatima. Neki od njih imali su maske preko lica. Nikoga od njih nije prepoznao. Ova deseterica opkolila su svjedoka na dvorištu, jedan od njih mu je uperio cijev puške u čelo te naredio neka broji do 10. Bio je u velikom strahu i brojio negdje do 8, pa je tada pomislio da će se onesvijestiti i pasti, a tada je jedan od njih ispalio iz automata hitac u zemlju kraj njegove noge. Pritom su ga ove osobe malo naguravale, ali nije ga nitko ozlijedio.

Nakon toga jedan od ove deseterice koji je imao masku preko lica, držeći u jednoj ruci nož, a u drugoj automat, naredio da ide iza slame što je svjedok poslušao, a ovaj je krenuo za njim psujući ga i dok su došli iza slame nogom ga jedanput udario u leđa od čega je svjedok pao. Nakon toga ga je vrhom noža

- 8 -

K-13/02-20

bockao po vratu, ali mu nije zadao nikakve ozljede. Također ga je donjim dijelom šake u kojoj je držao nož udario po prsima i slabinama. Pritom je govorio "p... ti materina ustaška". Nakon toga naredio je da ide nazad u dvorište gdje su bili ostali i ona dvojica iz Turčević Polja su ga i dalje čuvala, a svi ostali su ulazili u kuću i ostale prostorije te uzimali što im je trebalo, pa su tako iz njegove kuće odnijeli brašno, šunke, kobasice, mast i ostale namirnice. Ove namirnice vozili su sa traktorom koji je vozio Mirko Rakas, jer su mu to oni naredili.

Nakon što su utovarili ove stvari pili su alkoholna pića koja su našli u njihovoj kući, pa su se napili i u jednom trenutku u ljetnoj kuhinji njega je opt. Tihomir Draić udario šakom u donji dio brade od čega mu je ispalo umjetno zubalo koje je puklo i zadobio je ozljedu usta te mu je išla krv. Poslije toga ga je udario još jedan od one deseterice i to šakom po rebrima i nogom po leđima tako da je imao više ozljeda po cijelom tijelu.

Nakon nekog vremena veći dio ovih osoba udaljio se te su zalazili u druge kuće u selu vršeći premetačine, vjerojatno tražeći oružje i premlaćivali su i tukli koga god su uhvatili. Kad su se oni malo udaljili od njegove kuće jedan od ove dvojice koji su ga čuvali iz Turčević Polja i to ovaj po prezimenu Čakmak mu je rekao da je najbolje da se zavuče u slamu i da se tamo sakrije da se ne bi ovi ostali koji su došli sa kombijem vratili i njega odvezli, jer kombi je ostao pred njegovom kućom, pa se on doista sakrio u slamu i nije odatle izlazio dok se nije uvjerio da su svi oni otišli iz sela. Nakon što se uvjerio da su svi otišli nije se usudio ići u svoju kuću nego je pobjegao u polje gdje si je napravio sklonište i tu se skrivao sve dok garda nije došla u njihovo selo, a to je bilo 11. studenog 1991. g.

Naveo je još da ove osobe koje su tada bile kod njegove kuće maltretirale su i tukle i njegovu suprugu, te je i ona imala ozljede po tijelu i zbog ozljeda koje je tada zadobila kasnije je morala ići u bolnicu.

Svj. Josip Gelenčir je naveo da živi u Malom Miletincu, optuženika nije ranije poznao, a prvi put ga je vidio početkom rujna 1991. g. kada je došao u njihovo selo. Odmah tada nije znao da je to optuženik Tihomir Draić nego je to tek kasnije saznao od drugih ljudi. Na glavnoj raspravi prepoznaje optuženika i siguran je da je on bio taj koji je početkom 9. mjeseca 1991. g. došao u Mali Miletinac. Bio je naoružan automatskom puškom i ušavši u kuću svjedoka tražio je svijeće i još neke stvari te mu naredio da ga vozi traktorom kroz Mali Miletinac, a putem se morao zaustavljati dok je optuženik ulazio u druge kuće i iz drugih kuća uzimao cigarete. Na kraju mu je naredio da ga vozi do Dijakovca, a to je susjedno selo udaljeno oko 2-2,5 km.

- 9 -

K-13/02-20

Kritičnog dana, a to je moglo biti tjedan ili dva poslije onog prvog događaja, nalazio se kod kuće svojeg šogora Mirka Rakas, koja kuća se nalazi skoro u susjedstvu sa kućom Zlatka Bucifal, te je vidio da su iz šikare preko polja došla trojica koji su bili naoružani i prepoznao je opt. Tihomira Draić, a ostalu dvojicu je poznavao iz viđenja i zna da su bili iz Turčević Polja. Za jednoga od njih zna da mu je nadimak bio "Ljubanac". Ova trojica ušli su u dvorište Zlatka Bucifal, no iz ovog dvorišta Mirka Rakas nije mogao vidjeti što se tamo događa.

Nakon kraćeg vremena prošao je putem kombi pun ljudi u uniformama i zaustavio se pred kućom Zlatka Bucifal. Vidio je da izlaze iz tog kombija ljudi. Nakon nekog vremena jedan od one prve trojice došao je u dvorište Mirka Rakas i naredio da uzmu traktor i gajbu i dođu do kuće Zlatka Bucifal. Inače traktor je bio vlasništvo Mirka Rakas, a gajba je bila svjedokova. On i Mirko Rakas su sa traktorom zajedno došli do kuće Zlatka Bucifal i tada je vidio da se iza slame nalazio Zlatko Bucifal, a oko njega 4-5 uniformiranih ljudi koji su tukli Zlatka Bucifal kundakom, nogama obuvenim u cipele i svačime. Tukli su ga po cijelome tijelu. Nikoga od njih nije prepoznao. Njemu i Mirku Rakas naredili su da iz tavana nose brašno i druge namirnice što su sve morali nositi u gajbu na traktoru. Vidio je da iz kuće i dvorišta Zlatka Bucifal i drugi nose razne druge stvari, pa je tako jedan uzeo klinasto remenje. Obzirom da je bio zaokupljen nošenjem tih stvari nije niti mogao obraćati pažnju niti je vidio što se u međuvremenu događalo sa Zlatkom Bucifal. Nakon što su utovarili ove stvari naredili su Mirku Rakas da ovaj traktor sa stvarima vozi u njihov štab u Turčević Polje što je on i učinio, a njega i svj. Ivicu Tršek su natjerali da idu kroz selo ispred njih. Sve ove uniformirane i naoružane osobe su potom ulazile u ostale kuće u selu, pljačkali su i tukli mještane. Ivicu Tršeka i njega su natjerali u jedno dvorište i tu su ih obojicu tukli. Sa ostalima tukao ih je i opt. Tihomir Draić. Svjedok navodi da je te zgrade zadobio mnogobrojne teške ozljede po cijelom tijelu.

Svj. Mirko Rakas je naveo da optuženika Tihomira Draić ranije nije poznavao i prvi put ga je vidio u 9. mjesecu 1991. g. kad se jedne zgrade sa ocem vraćao s traktorom vozeći drva, pa su naišli na šogora Josipa Gelenčir koji je na blatobranu svojeg traktora vozio optuženika koji je bio naoružan automatskom puškom. Optuženik ih je tada zaustavio i rekao da se bez dozvole ne mogu tako kretati izvan svojeg mjesta Malog Miletinca. Kasnije je saznao kod kuće od majke i supruge da je optuženik bio u njihovoj kući, kao i u kući sestre i šogora te da je tražio i odnio cigarete, a čuo je da je u cijelom selu taj put pokupio cigarete.

Poslije ovoga nakon nekoliko dana ponovno je vidio optuženika u Malom Miletincu gdje je došao sa četnicima, te su trojica došli u njegovo dvorište i to

- 10 -

K-13/02-20

optuženik i još dvojica koje ne poznaje. Opt. Tihomir Draić je pretraživao sobu u njihovoj kući, vjerojatno tražeći oružje ili radio stanicu, no ništa nije našao. Netko od one nepoznate dvojice tada je svjedoku naredio da sa traktorom i sandukom dođe do kuće Bucifal Zlatka što je on i učinio i tamo došao zajedno sa šogorom Josipom Gelenčir. U međuvremenu vidio je da je pred kuću Zlatka Bucifal došao zeleni šumarijski kombi s kojim se dovezlo oko 13 ljudi koji su svi bili naoružani i na sebi imali maskirne uniforme.

Dok se sa traktorom približavao kući Zlatka Bucifal vidio je da su se ove osobe u maskirnim odorama razile svuda po dvorištu i vršile pretragu kuće i gospodarskih zgrada, provaljivali u garažu i dr. i tada je vidio iza kamare slame da opt. Tihomir Draić tuče sa kundakom puške Zlatka Bucifal po prsima. Tu u blizini bile su još dvije osobe, no nije vidio da li su i oni tukli Zlatka Bucifal. Nakon toga optuženik i ova dvojica doveli su Zlatka Bucifal u njegovo dvorište i tu ga je neko kod bunara srušio te su ga tukli, pucali kraj glave, brojali do 10, no nije vidio da bi ga tu tukao opt. Tihomir Draić. Naime, u to vrijeme Tihomir Draić je došao na tavan gdje su poslali svjedoka i njegovog šogora te su sa tavana morali nositi vreće sa brašnom, šećer, prašak za veš, meso iz pušnice, dvije gume od Golfa iz garaže i to su sve nosili u onaj sanduk na traktoru. Nakon što su ove stvari bile utovarene svjedok je to morao voziti u Dijakovac u njihov štab, a s njim je na traktoru išao jedan pripadnik njihove jedinice. Ne zna što se u međuvremenu događalo u Malom Miletincu dok je on vozio ove stvari u Dijakovac, ali je kasnije čuo da su sve kuće pretraživali i tukli mještane. Kad se vratio i sam je vidio da su ljudi bili pretučeni, jer su svi hodali kao da su bili strgani, a neki nisu ni mogli hodati.

Tek kasnije je saznao da je Zlatko Bucifal toga dana zadobio ozljede rebara i druge ozljede po tijelu.

Iz iskaza svj. Ivica Tršek proizlazi da je živio u Malom Miletincu sve do 1994. g., a gradio je kuću u Milanovcu počam od 1987. g. gdje se preselio živjeti 1994. g. Budući je gradio kuću u Milanovcu još od prije rata poznao je opt. Tihomira Draić i zna da je radio kao konobar u Milanovcu u ugostiteljskom objektu vlasnik kojega je bio Carević.

U mjesecu rujnu 1991. g., ne sjeća se točno datuma, uglavnom bio je u kući svog bratića Mirka Rakas, gdje je bio on i ostali ukučani te Josip Gelenčir koji je oženio sestru Mirka Rakas. U jednom trenutku u kuću Mirka Rakas došla su tri muškarca naoružani automatskim puškama, te je između njih poznao samo jednoga i to onoga kojemu je nadimak "Ljubanac", a on je iz Turčević Polja. Međutim, ni jedan od njih trojice nije bio opt. Draić. Ova trojica su Mirka Rakas i

- 11 -

K-13/02-20

svjedoka potjerali po gajbu za traktor, po koju su otišli do kuće Josipa Gelencić i traktorom se vratili do kuće Zlatka Bucifal kako im je bilo naređeno.

Kad je došao sa Mirkom Rakas u dvorište Bucifala vidio je da su optuženik Draić i još dvojica tjerali Zlatka Bucifal od slame u dvor. Nije vidio da su ga tukli kod slame, međutim, vidio je da je Zlatko Bucifal krvav, a po njegovom držanju zaključio da je ozlijeđen. Kad su ga dotjerali u dvorište u kojem je bilo više drugih naoružanih ljudi, neki u uniformama, a neki u civilnoj odjeći, netko je rekao da će Zlatku Bucifal dovesti doktora, a optuženik je na to rekao "ne treba, evo njemu doktora" i pritom uhvatio rukom za nož koji je imao za pojasom. Nije vidio niti tada da bi opt. Draić udario Bucifala.

Nakon toga netko od ovih naoružanih ljudi potjerao je Mirka Rakas i svjedoka na tavan odakle su skidali brašno i nosili u gajbu koja je bila priključena na traktor. Vidio je da su neki od ovih naoružanih ljudi provaljivali u garažu, a opt. Tihomir Draić provaljivao je u pušnicu koja se nalazi u dvorištu. Nosili su meso i još neke stvari i sve to stavljali u gajbu na traktor. Iza toga naredili su Mirku Rakas da sa traktorom vozi ove stvari.

Nakon što je Rakas odvezao sa traktorom ove stvari ovi naoružani ljudi tjerali su kroz selo njega i Josipa Gelencić i u jednom dvorištu su ih tukli, no njega nije tukao opt. Tihomir Draić nego neke druge osobe.

Povezujući činjenice koje proizlaze iz naprijed reproduciranih dokaza i imajući u vidu obranu optuženika, može se sa sigurnošću zaključiti da je optuženik Tihomir Draić u mjesecu rujnu 1991. g. tokom ratnih operacija vođenih protiv Republike Hrvatske na privremeno okupiranom području tadašnje općine Daruvar sudjelovao kao pripadnik srpskih oružanih formacija, pa tako i kritičnog dana tj. 19. rujna 1991. g. u Malom Miletincu zajedno sa više neidentificiranih naoružanih osoba sudjelovao u opkoljavanju kuće Zlatka Bucifal, jer on sam u svojoj obrani priznaje da je tamo boravio zajedno sa više drugih naoružanih osoba, no ističući da je on imao pasivnu ulogu i ništa nije poduzimao.

Međutim, kada se brižljivo analizira obrana optuženika sama za sebe, te iskazi saslušanih svjedoka i svi ovi dokazi u međusobnoj povezanosti, može se sa sigurnošću zaključiti da je ova akcija od strane naoružanih osoba srpskih oružanih formacija bila poduzeta s ciljem da se pljačka imovinu stanovništva i da se civilne osobe zastrašuju, tuku, da im se zadaju ozljede i da se na taj način prema njima nečovječno postupa, što su optuženik i ostali i činili kritične zgrade prema Zlatku Bucifal i njegovoj supruzi opkolivši njihovu kuću, a kasnije i prema Josipu

- 12 -

K-13/02-20

Gelenčir i Ivici Tršeku. Da je navedena akcija bila planirana i naređena, a potom i izvršena s takovim ciljem, može se zaključiti dijelom iz obrane optuženika u kojoj on navodi da su ovu akciju zapravo izveli pripadnici vojne milicije iz Peratovice koji su došli u komandu njihove oružane formacije u Dijakovac, te su tražili od njihovog zapovjednika Bore Milašinović da im da nekoliko svojih ljudi jer trebaju ići u Mali Miletinac izvršiti pretres kod mještana, te da se njihov zapovjednik Boro Milašinović nije odmah složio s tom akcijom i nije htio dati svoje ljude, ali nakon što je putem veze obavio nekakove razgovore naređio je optuženiku i još dvojici da pođu sa ovim milicajcima iz Peratovice u Mali Miletinac, pa su oni pošli s njima. Prema tome, očigledno je da je optuženik sudjelujući u navedenoj akciji postupao u skladu s naredbama i ovlaštenjima dobivenim od nositelja vojne i civilne vlasti na tom području. On je, kako je to sam naveo, postupio po naredbi svog zapovjednika Bore Milašinović. Što se pak tiče radnji provođenja ove planirane akcije u selu Mali Miletinac, iako optuženik nastoji prikazati da je njegova uloga bila pasivna, iz iskaza saslušanih svjedoka proizlazi da je i on pored drugih tukao i zadao ozljede Zlatku Bucifal, a tukao je i Josipa Gelenčir, što se sve može zaključiti iz iskaza saslušanih svjedoka, a nije sporno niti da je aktivno sudjelovao i u pljački imovine, jer svjedok Ivica Tršek je iskazao da je vidio da je optuženik provaljivao u pušnicu koja se nalazi u dvorištu Zlatka Bucifal odakle su nosili meso i stavljali u gajbu na traktor, te konačno i sam optuženik je u svojoj obrani naveo da misli da je on pomagao kod utovara ili kasnije pretovara brašna i ostaloga što je bilo oduzeto iz kuće i dvorišta Zlatka Bucifal.

Dakle, radilo se o unaprijed razrađenom planu poduzimanja akcija protiv civilnog stanovništva i kako je optuženik Tihomir Draić sa ostalima sudjelovao kritičnog dana u toj akciji u opkoljavanju kuće civila Zlatka Bucifal, pri čemu su vršili premetačinu po kući, udarajući oštećenika povremeno šakama i nogama po tijelu i glavi, zadavši mu ozljede, a tukli su i njegovu suprugu Ankicu Bucifal, da bi u jednom trenutku optuženik Tihomir Draić udario Zlatka Bucifal šakom u glavu izbivši mu umjetno zubalo iz usta i zadavši mu ozljedu u predjelu usta, nakon čega su iz kuće Zlatka Bucifal oduzeli brašno, suho meso i razne druge stvari te ih traktorom odvezli u Dijakovac gdje se nalazio srpski štab, a zatim Josipa Gelenčir i Ivicu Tršek odveli u drugi kraj sela u jedno dvorište gdje su ih tukli, kojom prilikom je Josip Gelenčir zadobio tjelesne ozljede, u takovim radnjama optuženika ostvarena su obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pa ga je sud za to djelo proglasio krivim.

Kod odmjeravanja kazne uzeto mu je kao olakšavajuće što do sada nije bio osuđivan, te okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, imajući pritom u vidu da

posljedice djela na sreću nisu izuzetno teške, jer nitko od oštećenika nije smrtno stradao, niti zadobio naročito teške ozljede niti sa trajnim posljedicama. Sud je ocijenio da navedene olakotne okolnosti predstavljaju takve osobito olakotne okolnosti da imade mjesta primjeni propisa o ublažavanju kazne, pa je primijenivši te propise izrekao optuženiku blažu kaznu od zapriječene za ovo djelo osudivši ga na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine smatrajući da je ta kazna primjerena kako težini počinjenog djela tako i stupnju krivnje optuženika i potrebna da se ostvari zakonska svrha kažnjavanja.

U izrečenu kaznu zatvora optuženiku se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 8. rujna do 13. rujna 2000. g. *S. Džur*

Sud je oslobodio optuženika dužnosti da nadoknadi troškove krivičnog postupka iz čl. 87. st. 2. toč. 1-6. ZKP, jer nije zaposlen, nema nikakove imovine niti stalnih prihoda, osim socijalne pomoći u iznosu od 150,00 kn mjesečno, pa je ocijenjeno da bi plaćanjem ovih troškova bilo dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje.

iz navedenih razloga presuđeno je kao u izreci.

U Bjelovaru, 17. travnja 2002. g.

ZAPISNIČARKA:

ZDENKA BARBER v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

BOŽIDAR IVERAC v.r.

NAPUTAK O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana po primitku pismenog otpravka presude. Žalba se može podnijeti zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i troškovima kaznenog postupka. Žalba se podnosi u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

Suglasnost ovog prepisa s izvornikom ovjerava:

